

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Jimmy Cartwright • A.J.Vale • A.K. András
• Ann Heart • Sue Merin • Erdős Sándor
• Mortelhun • Hypnos • SzaGe
• edwardhooper • kovacs gabor
• Claudius Oltarimanus • Tumicz Krisztina
• jocker • Józsa Bence • DadaistaB
• Natali Sanders • Atesz9902 • Dave Stark
• Kohász • CraZ

XVII. évf., 10. szám, 2025. október

Madeleine Bellwoar

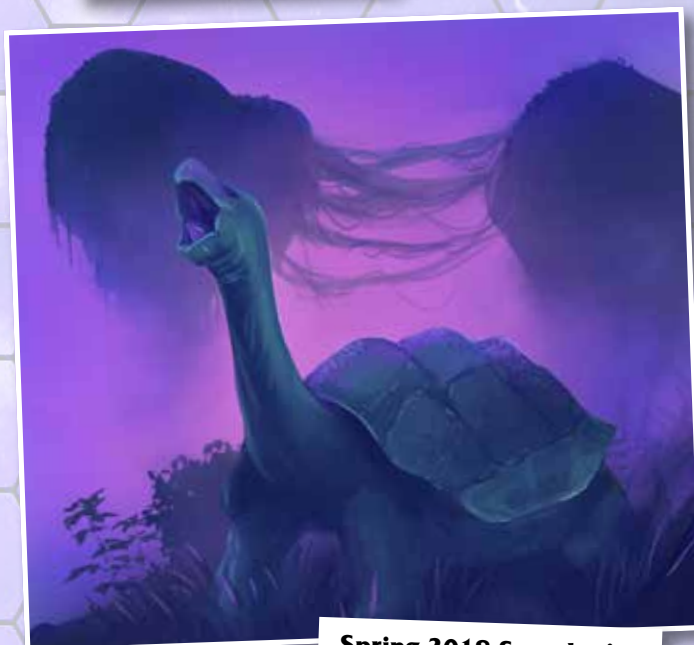
Hooker Valley Landscape

Rusty Car Photo Study

Sunset Carnival

Spring 2018 Speedpaint

Folktales Week 2021 - Day 4: Feast

City at Night

INFO BOX

MADELEINE BELLWOAR DIGITAL & TRADITIONAL ARTIST

Hollandiai hagyományos és digitális festő, ecsetkészítő.

Weboldal

<https://www.artbymaddy.com>

Portfólió:

<https://www.artstation.com/madeleineink>

Közösségi média:

<https://x.com/MaddyBellwoar>

<https://www.instagram.com/MaddyBellwoar>

<https://www.youtube.com>

<https://www.twitch.tv/maddy>

Szerkesztői köszöntő

Ismét eljött október vége, az elcsendesülés, a megemlékezés ideje. Ilyenkor többet gondolunk elhunyt családtagjainkra, barátainkra, ismerőseinkre. Elmegyünk a temetőkbe, virágot viszünk, mécsest gyújtunk, elmondunk pár imát.

Van, aki másféle hagyományt (is) követ. A kelta eredetű halloween egyre népszerűbb nálunk is. Bár manapság már kimerül ez is a gyermekek jelmezes édességgyűjtésében, és nem sok köze van az eredeti céljához.

A mi célunk viszont továbbra is az, hogy szórakoztassunk, és lehetőséget adjunk az amatőr íróknak a megjelenésre a weboldalunkon, itt az AKF-ben, vagy akár pályázaton keresztül például egy e-book-ban.

Most is olvashattok új alkotóktól friss műveket, ám természetesen vannak régi, visszatérők is.

Am időről-időre profiktól is ajánunk nektek olvasnivalót. Most például Koppány Tímea legújabb grimdark fantasy regényét, A Tóúrnó Bajnokát, amely A Tóúrnó áldása-trilógia befejező része.

Ezen azonban nem érdemes búslikodni, hiszen azt mondják, a vég egyben valaminek a kezdete is.

Talán így van ez a halállal is. Legalábbis megnyugtató a tudat, hogy szeretteink nem tűnnek el a semmi-ben, vagy, ha ránk kerül a sor, vár ránk valahol valami más.

-J.C.

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

- **Hastur Mendalla a léhűtő félisten** 4

Novellák

A.J.Vale - **Macskanyelv** 6

A.K. András - **A tolvaj** 8

Ann Heart - **Az erkély** 10

Sue Merin - **A Suttogók** 11

Erdős Sándor - **A gulyásleves, ami**

lefegyverezte a világegyetemet 12

Mortelhun - **A Róka fogta csöves** 13

Hypnos - **Az árnyék, ami elnyelte Arlberget** 14

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Craz

A rézpuncijú baglyok legendája II.

- **Nehézségek** 18

Mozijegy

SzaGe - **Jó kutya / Good Boy (2025)** 19

Versek

edwardhooper - **Felbocsátás** 20

kovacsgabor - **Korbácsol a világ** 20

Claudius Oltarimanus

- **A vérszívó fantom átka** 20

Tumicz Krisztina - **kérdeznél, válaszolnál** . 20

jocker - **Álarcban az orcád** 20

Ann Heart - **Az otthon dísze** 21

Józsa Bence - **Így jó** 21

DadaistaB - **Magamba tekintve** 21

Natali Sanders - **Alkony...** 21

Tumicz Krisztina - **Gyere fel hozzám!** 21

Atesz9902 - **Ez az egész** 22

Dave Stark - **Elsodor** 22

edwardhooper - **A szeráj rózsája** 22

Kohász - **Bohóc** 22

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Hastur Mendalla a léhűtő félisten

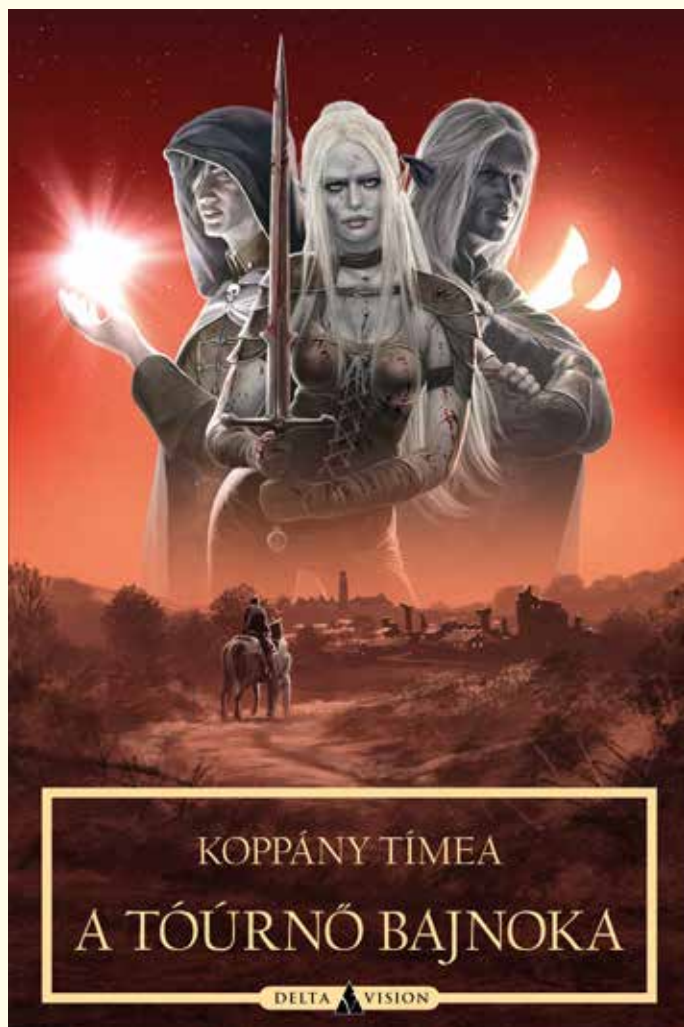
Szeptember végén jelent meg Koppány Tímea első Ammerúniás trilógiájának harmadik, tehát befejező kötete, mely A Tóurnó Bajnoka címet kapta. Amint a kezembe vettem, az első megállapításom az volt, hogy „Ez egyre vastagabb”. Az író most 560 oldalon keresztül vezeti végig az olvasót a történeten. No de mi is ez a történet? Hogyan folytatódik Hastur Mendalla epikus kalandja, miután Ködcsempészből Kristály-tolvajjá vált?

Nos, nem igazán úgy, ahogyan az olvasó gondolná. A történet a második kötetben fontos szerepet játszó nekromantával, Baar-Lavaarral indít, és hamarosan felbukkan egy női testvérpár is. Azután a Mashdara monasztérium jelenébe pillanthatunk bele, s majd csak kisvártatva ezután bukkan fel főhősünk, de akkor is alig néhány oldal erejéig – hosszú fejezetekkel később térünk majd vissza hozzá.

En is feltettem magamnak a kérdést, vajon hogyan lesz így ebből harmadik rész, ha folyton a nekromantával és kicsiny csapatával, meg a monasztériumi eseményekkel foglalkozunk? Talán kicsit aggódtam is, hogy az író elvesztette a fókuszot, vagy akár urambocsá a motivációt, hogy Mendallával foglalkozzon. Ám amint visszatértünk hozzá, mindent megértettem.

Hastur ugyanis, miután félistenné vált a Tóurnónek köszönhetően, nem vette igazán komolyan a körülötte lévő világot. Naphosszat süttette a hasát, aztán ha megunt, akkor a hátsó felét. Ha eszébe jutott, hogy enni kellene valamit, azon morfondírozott, vajon mit is egyen, így eltöltve még néhány röpke órácskát. Ilyetén módon az ő élete nem mondható igazán izgalmasnak, érdeklődésre számot tartónak. Nem vágyott már különösebben semmire, bizonyára ezért is lett viszonya feszült Yr-aghaa-val. Ha megunt a vele való létet, elcsavargott a ködfallal körülvett Baar-Shagyr tartományban, amíg úgy nem érezte, hogy végre révbe nem ért. E kötetben ráadásul szó szerint, ugyanis révész lett a Krummar folyó egy igen veszélyes szakaszán. Ezen a helyen kapcsolódik ő is be a nagy történetbe, amelyről ez a regény szól.

A kötet azért is vaskosabb, mert több helyszínen játszódik párhuzamosan, az előző kötetekhez képest jelentősen több szereplővel. Jórészt az ő útjukat követhetjük végig, az ő kalandjaiknak lehetünk olvasóként részesei. Nem csak Baar-Lavaar a nekromanta tér vissza főszereplőként, hanem Yasir-ank-Wyraar is, Hastur jóbarátja. A nekromanta mellé szegődik Dzyzar Dracalar a vérmes harcosnő, és húga, a vörös hajú és telt keblű Nifue, aki

vadmágusként erősíti a kis csapatot – bár vágymágusnak is elmenne. Hogy végül mi kovácsolja egybe ezt a három eltérő jellemvonású elfet? Olvasó legyen a talpán, aki megmondja... Na jó, természetesen kiderül a regényből is, ám ahhoz fel kell azt fedezni. Érdemes. Annyit elárulhatok, mindegyik szereplő próbálkozik a maga módján.

Baar-Lavaar célja, hogy bosszút álljon Hasturon, amiért nem kapta meg tőle a hön áhított kristályát. Dzyzar azonban segítséget remél a félistentől, hiszen, ha sikerrel jár, akkor talán térdre kényszerítheti a tartományt körbezáró ködfalat létrehozó mágusokat. Odáig azonban mindkét út hosszú és viszontagságos. Nifue szerepe a csali, amely mellett az új kaland is komoly súllyal esik latba. Yasir pedig szeretné megmenteni barátját, akinek rengeteget köszönhet. Izgalmasan hangzik, nemde?

A regényben nem csak a hosszához képest kapunk több akciót. Minden lapozásnál felbukkanhat egy újabb konfliktus, egy újabb megoldandó probléma. Ráadásul az író most sem fukarkodik a különböző látványelemek plasztikus leírásával. Küzdelmek, csaták, vagy azok végeredménye kel életre a könyv lapjain és az olvasó elméjében. Ám természetesen másfajta izgalmakban is lehet részünk. Nem csak a párharcok hevében feszülnek egymásnak az izzadtságtól csillogó pucér testek. Mondhatnám (illetve írhatnám), hogy az író ilyen tekintetben visszatért a Ködcsempészhez, amelyben szintén jó néhány jelenet szólt a... túlfűtött erotikáról. Az előző két regényből megtudhattuk, hogy a sötét elfeknek nem kenyerere a túlzott romantika, nehezen boldogulnak a mélyebb érzelmekkel, és inkább gyorsan a lényegre térnek. Ez a lényeg azonban jórészt az olvasó fantáziájára van bízva, hiszen mégsem egy felnőtteknek szóló regényt tarthatunk a kezünkben. Illetve valójában igen, csak nem abban az értelemben.

Ahogy a Kristálytolvajban, ebben is fontos szerep jut a szereplők közötti interakciónak, a köztük lévő dinamikának – ahogy már fentebb is említettem. Baar-Lavaar, Dzyzar és Nifue három teljesen eltérő mentalitású karakter, amely miatt számos konfliktus születik közöttük. Vajon az együtt töltött idő és a közös cél hogyan változtatja meg őket, az egymáshoz fűződő viszonyukat? A szereplők motivációja jól érthető, helyzetük átélhető, gondolataik eljutnak az értő olvasóhoz. Mégis, néha úgy érezhetjük, egy helyben topognak, annak ellenére, hogy hónapokig talpálnak a tartomány egyik végéből a másikba.

Ez a regény is többretegű, és a konkrét cselekmény, az átívelő kaland mögött meghúzódhatnak többek között a társas kapcsolatok problémái, erkölcsi, morális kérdések. Vajon az egykori tolvajnak okoz-e még problémát, hogy eltulajdonítsa mások vagyonát, vagy ez már egyáltalán nem lényeges a számára, és felülemelkedett az ilyesfajta dolgokon? Helyes-e egy hercegnőnek bűnözőkkel összefognia, hogy elérje célját? Tehet-e egyetlen dolgot egy rozoga hajó fedélzetén álló dézsában egy másik nővel? A szereplőknek most sem csak mások miatt fáj a feje, viaskodnak önmagukkal is eleget.

Kapunk-e a kötet, a trilógia végén megnyugtató lezárást? Eléri-e mindenki, amit akar? Nos, erre magának az olvasónak kell választ találnia. Azt azért jó, ha tudjuk, hogy ez a regény is grimdark fantasy...

A Tóurnó áldása-trilógia végére érve azonban mégis joggal teheti fel az olvasó a kérdést: lesz folytatása? Nos, az író nyilatkozata szerint elhalandozik még Baar-Shagýrban legalább egy, de előreláthatólag akár több új regény erejéig is. Visszatérnek majd kedvenc szereplőink, és valószínűleg néhány mellékszereplő életébe is bepillantást nyerhetünk. Ezek a történetek ugyan támaszkodni fognak a most véget ért trilógiára, de nem közvetlenül, sokkal inkább úgy, mint történelmi háttér. Erre azonban még várunk kell, hiszen folyamatban van három másik projekt, amelyen Tímea dolgozik: a Maszkok kötet, az Ammerúnia szerepjáték, és egy meglepetés.

A belbecsen túl jelen esetben sem mehetünk el a külsín mellett. Pozsgay Gyula is triplázott, hiszen A tóurnó bajnokának is ő készítette a borítóját. Hangulatában, színeiben, kompozíciójában alapvetően megegyezik a

Koppány Tímea a trilógia első két kötetével.

Fotó: Brilliance by Tóth Brigi Photo

Ködcsempészével és a Kristálytolvajával, és természetesen minőségben sem marad el mellettük. Nekem ez is nagyon tetszik. Érdekes azonban megfigyelni, hogy az első kötetben egy fő alak van, a második kötetben kettő, a trilógia befejező részén pedig három. Egymás mellé téve pedig, az alja mintha egységes tájat mutatna. Mintha így fejezte volna ki az alkotó, hogy hanyadik kötetet tartja kezében az olvasó, illetve azt, hogy a három kötet egybe tartozik.

Mit is mondhatnék összességében A tóurnó bajnokáról? Hosszú ugyan, de könnyed stílusa miatt könnyen olvasható. Izgalmas, fordulatos grimdark fantasy, akárcsak az előző két kötet. Érzésem szerint egyesíti is a Ködcsempész és a Kristálytolvaj legkedveltebb jeleneteit, hangulatát. A történet, a szereplők miatt azonban mégis újdonságként hat, hiszen nem ismétli meg konkrétan az adott helyzeteket, ám azok a szereplők mivoltából kifolyólag óhatatlanul is kialakulnak. Van benne fondorlat, álnokság, hantelés, szex, kaland – mi többet is várhatna egy igazi dark fantasy rajongó? Jó szívvvel tudom ajánlani nem csak nekik, de mindazoknak is, akik szeretnek olvasni.

Infók

A regény a Delta Vision kiadónál kapható:

www.deltavision.hu/a-tourno-bajnoka

Közösségi média oldalak:

www.facebook.com/tarja.kauppinen.author

www.facebook.com/DeltaVisionKiado

Moly oldalak:

moly.hu/sorozatok/ammerunia

moly.hu/konyvek/koppany-timea-kristalytolvaj

moly.hu/konyvek/koppany-timea-a-tourno-bajnoka

A.J.Vale

Macskanyelv

A felkelő nap első sugarai áttörték az égbolt sötétjét. A csillagok még pislákoló fényei erőlködve próbáltak tűndökölni, de az egyre feljebb kúszó nap kíméletlenül elbánt velük.

Három macskakölyök bandukolt a közeli erdő irányából a házat körülölelő kerítés irányába. Elsőként Pihe, egy fehér, tömött bundájú, kisebb szürke foltokkal tarkított kismacska dugta át a fejét az egyik kerítésoszlop melletti résen. Egy pillanatra összeszűkülte szemmel felmérte a terepet, majd átréselte magát a lyukon. Őt követte testvére, Zorro, akinek koromfekete bundáján csak elvétve találni fehér foltot. Arcán mókás fekete álarcot viselt, mely kiemelte sárgán villogó szemét. Harmadikként a falkához tartozó, hasonló korú kölyök, Dobby csusszant át a kerítésen. Színe hasonló volt Pihéhez, azonban az ő testén a szürke bunda dominált, elülső lábai hófehéren világítottak a reggeli fényben. Hárman lépdeltek a harmatos fűben a korai reggeli reményében.

Pihe megállt egy pillanatra egy lila virágú mályvabokor mellett. Megszagolta az alsó leveleket, majd felemelt fejével mélyet szippantott a friss, párás levegőbe.

– Anya és Mazsola már itt vannak – jelentette ki magabiztosan.

A többiek is szimatolni kezdtek, és helyeslően bólogtak. Ebben a pillanatban hirtelen ugrással egy hasonló termetű szürke iromba macska termett az orruk előtt villogó zöld szemmel a sötéten terpeszkedő ház irányából.

– Csak nem a nevemet hallottam? – kérdezte vidáman a meglepett hármastól.

– De – vágta rá Zorro. – Éreztük, hogy te már itthon vagy. És anya is.

– Épp időben jöttetek. Hamarosan jön a gazdasszony. – És vigyorogva elkocogott a ház másik oldalára.

A kölykök követték és befordulva a ház sarkánál megpillantották Mancit, a nőtény macskát. Kényelmesen elhelyezkedve a terasz alsó lépcsőfokán feléjük fordulva kémlelte a homályba burkolózó udvart.

– Szia, Anya! – kiáltotta egyszerre Zorro és Pihe.

– Jó reggelt – suttozta Dobby.

– Sikerral jártatok? – tette fel a legfontosabb kérdést az anyamacska. Bár Dobby nem az ő kölyke volt, sajátjaként kezelte.

– Igen! Találtam egy poccot, Zorro egy cickányt és Dobby két kis egeret – büszkélkedett a zsákmánnyal Pihe.

– Jól van, szép volt! – hangzott az elégedett dicséret, miközben a három kölyök odabújt Mancit fekete-fehér tarka bundájához és ütemes dorombolással fejezték ki örömeiket.

A hízelkedő kölykök egyre csak a terasz sarkán megpihenő Mazsolát lesték. Miközben egyetlen pillanatra sem hagyták abba a dorombolást, egymás között halkan sutyorogva tanakodtak.

– Vajon miért hívják Mazsolának? És miért kell úgy beszélnünk vele, mintha ő más lenne, mint mi?

– Azért, mert ő más, mint ti! – dörrent a hátuk mögött egy hang.

Rémületükben még jobban belefúrták magukat Mancit bundájába és onnan pislogtak félénken. A terasz lépcsőjén komótosan sántikálva kaptatott felfelé egy megtermett kandúr.

– Szia, Apa! – Mazsola kocogott sietősen az idős macska elé.

Még mindig sántít! Ez az én hibám! – futott át Mazsola agyán. Lelkiismeretének vádló hangja visszahangzott elméjében. Pedig apa szólt előre. Felrémlt előtte a néhány nappal ezelőtti eset.

A házhoz közeli úton játszadozott egy lepkével, amikor gyorsan robogott felé egy guruló doboz, amiben emberek ültek. Nem figyelte fel a jellegzetes berregő hangra. Apja az utolsó pillanatban toppant elé és hangos morgással elzavarta. Akkor sérült meg a lába. Még mindig nem gyógyult meg teljesen.

Szégylt magát figyelmen kívül hagyása miatt. Üdvözlésképpen az orrát egy pillanatra az apja orrához érintette, majd arcát a kandúr szürke csíkos puha szőrébe fúrta. Farkát átvette apja hátán, és így átkarolva kísérté közelebb a társasághoz.

– Jó reggelt, Bandi! – üdvözölte Mancit.

– Úgy hallom, az ifjúság nagyon kíváncsi ma reggel. – Szigorúan mérte végig a félénk triót, közben bajsza alatt mosolyra húzódott a szája. – Mazsola más. És Tádé is.

A kölykök kérdően néztek rá, az a magyarázat nem elégítette ki a kíváncsiságukat.

– Genetikai rendellenesség. Ezt hallottam a gazdaktól. Nem tudom, mit jelent, de ez a magyarázat kicsi termetűkre. – Szeretettel nézett végig az istálló felől érkező fián és az oldalán ücsörgő lányán, akik egy év múltán sem voltak nagyobbak az idei születésű ifjoncoktól.

Ezzel lezárta a témát és érdeklődő arccal fordult ő is a ház ajtaja felé.

– Mindjárt jönnek – állapította meg rezignáltan.

– Honnan tudja Bandi bácsi? – érdeklődött Zorro.

– Látod a benti halvány fényt?

– Ott is süt a nap? – ámuldozott a kiscica.

– Nem, odabent nem a nap süt. Az emberek tudnak világosságot csinálni, amikor csak akarnak. – Zorro tátott szájával nézte az ablakon át kiszűrődő fénycsóvát. – Ha reggel meglátod ezt a fényt, akkor az azt jelenti, hogy a kétlábú asszony hamarosan jön a kutyákkal sétálni.

– Az a két világos színű izé, amik úgy rőfögnek, mint a malacok hátul az ólban, azok nem kutyák – jelentette ki kategorikusan Pihe. – Anya azt mondta a kutyáktól félni kell. Különben is! A kutyák a kertben vannak, sokkal

nagyobbak, mint mi, és óriási fogaik vannak. Nem szeretnek minket – fejtegette tovább tudálékosan mondandóját, miközben felrémlített az istálló mellett lakó hatalmas, bozontos szőrű barna kutya, ami hangosan ugatva, fehér fogsorát dühösen villogtatva ijesztgeti őket.

– Ezek igen. Szeretnek minket. – Pihe a csodálkozástól majdnem leesett a terasz széléről. – Mesélek nektek egy kicsit, míg érkezik a reggeli.

Azzal a kandúr kényelembe helyezte magát, farkát maga köré kanyarította és úgy helyezkedett el, hogy jól lássa a bejárati ajtót, ahol az ember felbukkanását várta.

– Ez a két kutya, Bogyó és Evettke. Ismertem az anyjukat is, Zserbót.

– Ő most hol van? – vágott közbe kotnyelesen Zorro.

Bandi szomorú pillantást vetett a közeli loncbokor tövé felé. A kölykök követték tekintetét. A bokor tövében gyönyörűen virágzó varjúháj és kövirózsa pompázott, színes porcsinrózsák gyűrűjében. Nyelt egyet, majd folytatta.

– A barátom volt. – A kismacskák megrökönyödve hallgatták nagybátyjuk kijelentését. – Emlékszem, néhány éve egy hideg téli napon a gazda egy kicsi dobozban hozta haza magával. Olyan fura, beteg szaga volt. A tekintetéből félelem és szomorúság sugárzott. Az ember bevitte a házba és egy jó darabig nem láttuk. Egyszer épp hazafelé tartottam, amikor a gazdasszony kihozta az ölében és letette a havas fűre. Reszketett, sovány volt, de a szeméből eltűnt a félelem és a szomorúság. A szaga sem volt már olyan különös. Ezután mindennap láttam. Napról napra egyre erősebb és vidámabb lett. Egyik alkalommal nem figyeltem és egész közel jött hozzám. Mire észrevettem, hűvös orrával a bundámat szagolgatta és halkán dühnyögött. Annyira meglepődtem, hogy nem mozdultam. Láttam a kétlábú mosolygó arcát, hallottam megnyugtató hangját és úgy döntöttem állom a sarat. Ha ő szereti, én sem fogom bántani.

– És aztán mi történt? – kérdezősködött tovább Zorro.

– Rájöttem, hogy nincs mitől tartanom. Egy idő után már teljesen közel engedtem magamhoz. Akkor láttam, hogy az egyik szeme sérült, nem lát jól vele. Mindig kedves és barátságos volt. Aztán megmentette az életemet.

– Húha! Tényleg? – hitetlenkedett Pihe, miközben izgatottan bökdöste Dobby-t, aki csendben hallgatta az idős macska történetét. El sem tudta képzelni, hogy egy kutya segítsen egy macskának.

– Egyik nap a szomszéd tyúkudvarában összeakadtam egy idegen kandúrral. – És fejével a nem messze lévő gyümölcsfás kert felé intett. – Nagyobb volt nálam és sokkal erősebb is. Nem akartam vele harcolni, ezért inkább menekülőre fogtam. Átugrottam a kerítésen, de követett ide. Már épp utolért, amikor kilépett a házból Zserbó. Egy pillanat alatt látta, hogy szorult helyzetben vagyok. Nem habozott. Közénk rohant és bátran ugatva elkergette a betolakodót. Én pedig ép bőrrel megúsztam a kalandot. Amikor az idegen már messze járt, visszaszaladt hozzám és alaposan megszagolgatott. Attól a pillanattól barátok lettünk.

– És mi történt vele? – kérdezte félve Dobby.

– Szomorú volt az a nap. Nagyon szomorú. – Lehajtotta fejét a fájó emlék súlya alatt. – Mint mondtam, az egyik szemére nem látott jól. Senki sem tudja, pontosan mi

történt, még a gazdák sem. Az udvarra behajtó berregő, guruló doboz alá szaladt – meredten nézte az udvaron parkoló autót –, és nem kelt fel többé. A nőtényember szeméből víz folyt és sokáig nagyon búskomor volt. Odatemette a lonc alá. Így mindig látja, ha kinéz a házból.

– Itt vannak! – hangzott fel az izgatott kiáltás Mazsola szájából.

Minden macskaszem a házra szegeződött. Az ajtón kilépett az asszony két vidáman ugráló kutyával az oldalán, lámpával a kezében és elindultak a kapu felé.

– Nemsokára visszajönnek és akkor mi következünk – intette türelemre az ifjúságot Mancsi.

Azonban a kölykök túlon túl kíváncsiak voltak, ezért óvatosan követték őket. Meglapultak egy-egy bokorban és csak villogó szemük árulta el őket.

– Vajon miért megy velük az ember? – töprengett Pihe.

– Lehet eltévednének. Látod, a kétlábú fényt visz magával. Biztos nem látnak olyan jól, mint mi. – állapította meg Zorro.

Dobby egyetértően bólogatott.

Amikor meglátták a hosszú, poros úton az imbolygó fénycsóvát közeledni, elindultak vissza a terasz felé. Nem telt el sok idő és a nőtény macska megállapításának megfelelően a sétáló hármas felbukkant a ház mellett. Ahogy bezárult mögöttük az ajtó, odabentről beszéd és különös zajok szűrődtek ki. Egyszer csak az ember kilépett a teraszra.

– Sziasztok, Cicukák!

Bandi, Mazsola a lába körül tekergőzve üdvözölték, miközben minden lépését kísérték az etetőtál felé. A többiek tisztos távolságból szemlélték az eseményeket. Bandi halkán motyogva nyivákolt a nőnek, és hanyatt vetette magát a terasz kövén. A nő lehajolt hozzá és simogatni kezdte világos, puha hasát, közben kedves hangon beszélt hozzá.

– Pfüj! Te hagyod, hogy hozzád érjen?! – Undorodva fintorgott Pihe.

– Neked is ki kéne próbálnod egyszer! – Közben finoman hengergőzött a nő keze alatt és elégedetten dorombolt.

– Brrrr! Nem hiszem, hogy ezt akarnám.

– Majd meggondolod magad! – vigyorgott tovább Bandi.

Az ember egy színes, csörgős zacskóból tápot szórt a tálra, és ínycsiklandozó illatfelhőbe burkolt, puha, húsos falatokat kanalazott az izgatott macskák elé. Mialatt az ételt adagolta, felváltva simogatta a macskák selymes bundáját és beszélt hozzájuk. Zorro, Pihe és Tádé nem hagyták, hogy hozzájuk érjen. Félve elugrottak, elhúzódtak a tál közeléből, kockáztatva, hogy nem marad nekik elég finomság. Az asszony magukra hagyta őket és visszament a házba. A macskák mohón tömték magukba az eléjük rakott ételeket.

– Te miért engeded, hogy megérintsen? – kérdezte Mazsolát Pihe teleszájjal.

– Mert olyan jó! Apa vett rá. És milyen igaza volt! – Hálásan pillantott apjára.

Pihe furcsállotta a választ és nem is igazán értette.

– Mi lehet a simogatásban olyan jó?!

– A gazdasszony vigyáz ránk, etet és gondoskodik

rólunk. Épp ezért én tegnap is hoztam neki egy egeret – húzta ki magát büszkén Mazsola. – Na jó, csak egy felet. De azt leraktam oda, az ajtó elé neki.

– De anya azt mondta, hogy az emberektől is félni kell.
– Pihe tanácstalanul pislogott a háta mögött falatozó Mancsi felé.

– Nem mindegyiktől. Vannak kivételek – oktatta ki Bandi. – A mi gazdáink mások. Ők szeretik a mi fajtánkat, ahogy a kutyáik is. Megbízom bennük. Bízatsz bennük te is!

A három kölyök ízlelgette Bandi utolsó mondatait. Vannak kivételek. Ők szeretik a mi fajtánkat.

– Én lehet, mégis kipróbálom, milyen is az a simogatás – motyogta maga elé Pihe, miközben az ajtó felé lesett. – Remélem, tényleg olyan, mint ahogy a többiek állítják!

Ha Bandi bácsi megbízott egy kutyában, ő miért ne bízhatna meg egy emberben?

– Akkor én is! – vágta rá Zorro.

– Hát jó..., akkor én is – dűnyögte Dobby, és félénken nézett az ajtó irányába.

A.K. András

A tolvaj

Győző napfelkelte előtt kelt három órával. Nyár volt, a kellemesen hűs éjszakai levegő simogatta bőrét. Nem sokat vackolódott magával, mert cipője amúgy sem volt. Abban, amiben aludt, indult el. Alig fél órával később megérkezett a kis tanyára. A kutyák ugattak ugyan, ám de ő tudta, senki sincs odahaza, mert a gazda kórházban van. Győző lopni jött. Egy benzines láncfűrészre kell ellopnia, amit, ha leszállít még ma reggel, akkor kap érte húszezer forintot. Igen, Győzőt halmozottan hátrányos helyzetű, mélyszegénységben élő gyermekként tartották számon. Tizenhárom évesen még gyermeknek számított a rendszerben. Húszezer forint! Ebből tud magának venni egy doboz cigit, majd a többi odaadja édesanyjának, hogy legyen mit ennie testvéreinek, hogy a tizenhat éves nővére ne keljen megint eladnia a testét, ha enni akarnak. Halkan nyitotta a fészker ajtaját és úgy osont be rajta, hogy még a hold fénye se tört meg vékonyka kis testén. Ahogyan belépett, már látta is a sejtelenesen tompa fényben, ami az ablakon szűrődött be, a szinte vadonatúj Stihl láncfűrészre. Ahogyan megfogta azt, a fészkerajtó bevágódott mögötte. Rémülten fordult meg, de csak egyetlen pillanatra láthatott a körzeti megbízott egyenruháján valami fényeset megvillanni. A következő pillanatban akkora pofont kapott tőle, hogy átrepült a fészker másik oldalába és a falon csattant a feje. Hirtelen rideg fény árasztotta el a kis helyiséget, ahogyan felkapcsolta egy kéz a villanyt. Balázs törzssászlós egy széket húzott maga alá és nyugodtan leült, elővéve a cigarettáját rágyújtott. Győző próbált felállni, de még mindig szédelgett a hatalmas pofontól, amit Balázs törzssászlós utalt ki neki hivatalból, önkéntes jelleggel. Nem tudott felállni mert annyira szédült még mindig, így aztán ülve maradt a hideg, agyonrepesztett, ki tudja hány éves betonpadlón. Vágyakozva nézte a cigarettára parázsló végét és a kacskaringósan felfelé szálló füstöt.

– Gyűjtasz? – kérdezte Balázs őt, feléje nyújtva egy a dobozából kilógó dohányrudat. Győző gyanakodva nézett rá, ez biztosan csapda lesz.

– Még kiskorú vagyok.

– Nem azt kérdeztem. Hanem hogy kérsz egy staubot?

Győző kissé kétkedve mégis a doboz felé nyúlt. Balázs törzssászlós nem húzta vissza a kezét, hagyta elvenni azt az egy száll cigarettát. Majd öngyújtót is adott hozzá. Az halkán kattant és a gyerek mélyet szívott a sűrű füstből. Láthatólag kissé megnyugtatta őt.

– Mit akar?

– Tudod te azt nagyon jól.

– Ingyen menetet a nővéremtől?

– Eszemben sincs dokihoz járni az elkövetkezendő fél évben.

– Én nem! Nem vagyok homokos!

– Én sem. Viszont lenne itt valami más.

– Nem értem.

– Dehogynem.

Győző tényleg nem értette. Nem akarja a nővérét megdugni, se őt. Akkor mégis mit akar? Már korán hozzászokott, hogy mindenki kihasználja helyzetüket, akkor mégis miért lenne másképpen ezzel a zsaruvall? Balázs törzssászlós elővett egy papírt, amin tizennyolc cím és név volt. Győző rémülten nézett a papírra, mert mind a tizennyolc címet igen jól ismerte. Rövid, alig egy éves pályafutásának teljes leltára volt az. Minden olyan hely, ahová ez idő alatt betört, vagy beosont lopni. Balázs törzssászlós mélyen a szemébe nézett és úgy folytatta.

– Ezt a listát olvasd végig!

– Ez most azért van, mert cigány vagyok?!

– Velem ne! Jó? Velem még csak ne is próbáld ezt a kártyát kijátszani.

– Akkor mégis miért? Mit akar tőlem?

– Hangod kicsit vedd vissza, édes fiam! Nos. Tudom, hogy mindet te csináltad. Azt meg te tudod, hová is vitted a sajrét. Szépen melléírod, és azt is, mit kaptál érte. Holnap végzek úgy fél hat felé az őrön. Szépen eljössz és hozod magaddal a listát. A többi akkor megbeszéljük.

– És ha nem?

– Ismertem ükapádat és ükanyádat. Ők is cigányok voltak. Ükapád büszke ember volt. Ő volt a falú kovácsa és megbecsült tagja a közösségnek. Minden vasárnap templomban voltak ükanyáddal és a teljes pereputtyal.

– Egy balek volt, hallottam már róla.
 – Több tiszteletet neki, te taknyos! Becsületes ember volt. Istenem, mekkora, de mekkora pofont tudott adni! Még a mai napig is emlékszem rá.

Erre már Győző is felkapta a fejét. Hallotta ugyan, ükapája legendásan erős ember hírében állt, ám de arról nem tudott, hogy ezt a körzeti megbízott is megtapasztalhatta.

– Igen. Én is voltam gyerek és én is csináltam ostobaságokat. Aztán egy nap az öregedhez lógtunk be körtét lopni. Mert hát cigány az. Az meg nem ember, tehát szabad. Nos, legyen elég röviden annyi, ükapád elmagyarázta mi is az a tisztesség, az alázat és a becsület.

– Megverte magát? – kérdezte Győző kissé kárörvendően elvigyorodva.

– Nem. Csak egy pofont kaptam tőle. Aztán leült velünk és elmagyarázott néhány dolgot, amit mi másként ismerünk.

– Aztán mi történt? – Győző teljesen elfelejtette, miért is van most itt, és miért ül a mocskos betonon.

– Aztán? Aztán odahaza a szüleinknek el kellett mondanunk mit is csináltunk és mi is történt.

– A szülei is elverték odahaza?

– Igen. Engem nadrágszíjjal az apám. Ám de nem ez volt az, ami rossz volt. Nem. Közel sem.

– Akkor mégis mi? Mi lehet rosszabb egy verésnél?

– Nagyanyám tekintete.

Győzővel hirtelen megfordult a világ. Belegondolt, az ő nagymamája mit mondana neki, majd meg is rémült ettől. Mert már tudja, nem lesz ennyire egyszerű megúszni ezt a kis botlását. Ezt a tizenyolc alkalmat, ami az ő számláján van.

– Akkor nekem is?

– Igen, neked is el kell mondanod otthon. Mindenkinek. Nem csak anyádnak.

Közben elfogyott a cigarettája mindkettőjüknek és Balázs újra megkínálta egy szállal.

– Erről szokj le amíg teheted, nagyon rossz szokás!

– És ha nem jövök holnap? – vette el Győző a második szál cigarettát.

– Az a te dolgod. Nekem ahhoz semmi közöm. Én megfizettem most a kölcsönt kamatostól, amit anno ükapádtól felvettem. Ne hidd, hogy nem tudlak a kiskorúak börtönébe záratni téged! Előbb vagy utóbb hibázol, és akkor mindent a listáról rád verek.

– A mait is?

– Nem, a mai húzásod benne van a kölcsönben, amit letudtam. Innentől a sorsod a te kezében van.

– Ez akkor is így lesz, ha holnap nem leszek ott? Ha nem mondom el nagyapáéknak?

– Igen, akkor is. És mielőtt megkérdeznéd, én se fogom nekik elmondani ezt a mait, hacsak nem kérdeznék rá, mi is történt.

– Miből gondolja, megteszem, amit mondott nekem?

– Nem érdekel megteszed-e vagy sem. Én megvettem, ami a restanciám volt. Ennyi. A te életed, nekem semmi közöm hozzá. De ne felejtse el, a javítóintézetben senkit sem fog érdekelni, hogy te nem vagy buzi. Többet leszel a hancúrléc rosszabb végén, mint a prosti nővéred.

Balázs törzsszázlós második cigije is elfogyott. Egy hang nélkül felállt, visszatette a széket a helyére és maga után becsukva az ajtót elment, otthagyva a még mindig a betonon ülő fiút és a betonra ejtett bűnlajstromát is. Győző szeme ismét a láncfűrészre tévedt és újra eszébe jutott neki a beígért húszezer forint. Átgondolta az idáig történeteket és rendkívül csábította a lehetőség, hogy pénzt kereshessen. Hamarosan megjelent az égen a felkelő nap első fénysugara és akkor Győző felugrott a betonról.

* * *

Aznap reggel, sem egész nap Balázs nem kapott telefont egy ellopott láncfűrész miatt. Elmúlt este hét, és a fiú még sehol sem volt. Ezen kissé elszomorodott, de hát az élet ilyen. Ő nem szólhat bele más sorsába. Így aztán elindult haza. Legnagyobb meglepetésére a fiú az erdőszéli kis házában várta rá, egy törekeny, vékony öregembert támogatva. Amikor kiszállt szolgálati autójából, Győző és nagypapja köszöntek neki. Az öreg megemelte kalapját és biccentett felé, míg a szemmel láthatóan alaposan elvert unokája halokan a földet nézte.

– Adjon Isten, Bangó bátyám!

– Neked is, fiam, neked is. Az unokám akar valamit mondani.

Győző bocsánatot kért viselt dolgaiért és átadta a tegnap a betonon hagyott, mostanra már kitöltött listát is. Kis falu ez ahol élnek, és hamar szájára veszi a nép azokat, akik nem tartják be az együttélés szabályait. Balázs jól tudja, ez talán az utolsó hely az országban, ahol még így régimódián el lehet rendezni a dolgokat. Mielőtt elmentek, Győző nagypapja még visszafordult Balázs felé.

– Tudod, fiam, apámnak akkor ott igaza volt. Mindenki megérdemel egy esélyt. Az öregebb Bangó, most igazán büszkén tekint le rád az égből.

* * *

Két nappal később Balázs szolgálati autója megállt a Bangó porta előtt.

– Adjisten! Az ifjú Bangó Győzőért jöttem.

A tizenhárom éves fiú kezén kattant a bilincs, majd a szolgálati autóba ültette őt Balázs törzsszázlós. A fiúnak fogalma sem volt, miért és hová viszi őt a körzeti megbízott. A Jánosi portára mentek egyenesen, amit nem igazán értett a fiú, hiszen itt egy éve járt utoljára. Az is igaz, akkor egy kapálógéppel távozott. Amikor megálltak, akkor Győző bilincsben szállt ki, amit a Jánosi család feje szenvtelenül nézett végig, majd levette Győzőről a bilincset Balázs.

– Adjisten, Jánosi bátyám!

– Neked is, Balázs fiam! Mi szél hozott?

– Valaki, vissza akar magának adni valamit és szeretne mondani hozzá egy pár szót is.

Győző egy szót sem értett mindaddig, míg a szolgálati kombi csomagtartója fel nem nyílt. Ott volt annak a kapálógépnek a szakasztott mása amit akkor megrendelésre lopott el, de most vadonat újonnan. Igen, Balázs végigjárta azokat, akik megbízták a lopással ezt a tizenhárom éves fiút. Azok meg önként és dalolva szolgáltatták vissza az ellopott javakat, fizették ki az okozott kárt. Győzőnek neki magának kellett azt egyedül kivennie és visszaadnia a

jogos tulajdonosának. Jánosi úrtól bocsánatot kért és az bólintott, egy rendben vagyunk főhajással. Majd Balázs folytatta.

- Úgy hallottam, Jánosi bátyám, van hasogatni való fája.
 - Van biza, úgy harminc köbméter.
 - És hogy áll vele?
 - Egyelőre a hátam jobban hasogat, mint ahogyan én a tuskókat. Kéne valaki, aki fiatalabb!
 - Én tudnék valakit, akinek nem fáj a háta. Mit ér meg magának egy kis segítség?
 - Hmm. Adnék köbméteréért akár ezer forintot is.
 - Jó lesz az háromnak is!
 - Nem addig a! Abban nekem mi az üzlet?
 - Hát amíg a fiatalság teszi a dolgát, addig sem a maga háta hasogat.
 - Az már igaz! Na jó. Legyen kettő!
 - Kettő, koszt és kútvíz hozzá!
 - Legyen!
- Győző szeme felcsillant. Életében először kapott munkát és bizalmat is. Azon a nyáron tizennyolc portára vitte el Balázs. Mindbe bilincsben, és mindenhol munkával és

becsülettel távozott. Eltelt húsz év, akárcsak egy szempillantás. Megrendülve nézi egykori pártfogója ébenfekete koporsóját, ahogyan leeresztik azt a végső nyughelyére. Most ő a körzeti megbízott. Büszkén feszít díszegyenruhájában, amit ma húzott fel először erre a szomorú, mégis jeles alkalomra. Mostanra nagyot változott a világ, őbenne mégis megmaradt az, amit attól az embertől tanult, akitől éppen végső búcsút vesznek. Bangó Győző büszke rá, hogy ükapja itt volt kovács, ebben a faluban a régi időkben. Büszke nagypajára, aki anno alaposan elverte. És büszke rá, hogy ismerhette Balázst, az egykori körzeti megbízottat, aki ember tudott maradni akkor is, mikor minden hatalom a kezében volt. Most újra felidézi szavait, amit az első keresete átvételekor mondott neki.

„Nem te voltál fiam a tolvaj! Hanem az, aki elhitette veled, megéri élni becsület és tisztesség nélkül. Az, aki rávett arra, hogy te lopj neki pár mocskos forintért, kihasználva szorult helyzetedet. Az, aki mikor bajba kerültél, letagadta, hogy ismer. Az a tolvaj. Mert az, az életedet akarta ellopni.”

Ann Heart

Az erkély

Végre letelt a munkaidő és már alig várta, hogy hazaérjen, ám előtte még be kellett vásárolnia egy-két dolgot. Nagyon nem volt kedve hozzá, de már szinte semmije sem akadt a hűtőben, még egy omletthez való sem. Kénytelen-kelletlen be kellett térnie a lakásához közeli kisboltba, ami igaz, egy kicsit magasabb árákkal várta a vásárlókat, de most nem akart hipermarketbe menni. Miután bevásárolt, kiment a boltból, majd az előtte elhelyezett kis standon végigpásztázott tekintetével, ami megállapodott egy növényen, melyen pár szem piros szamáca kínálta magát. Mögötte chili paprika ékeskedett piros, körömvirágos terméseivel, de volt ott még illatos szegfű és bürök is. Imádta a növényeket. Mindig is egy kert volt a vágya, ahol naphosszat gondozhatja pompásabbnál pompásabb növényeit, hogy a nap végén kényelmesen elnyúlva pihenőszékében gyönyörködhesen bennük. Sajnos jelenleg nem engedhette meg magának, de így is örült annak, hogy végre saját otthona van. Igaz, rengeteget kellett túlóráznia, de a kemény munka meghozta gyümölcsét. Mikor végre maga mögött becsukta lakása ajtaját, hatalmas megkönnyebbüléssel rúgta le magáról a cipőket és tette le a konyhapultra terhét, hogy aztán kinyitva az ablakot kimenjen az erkélyre. Itt csupán egy kis asztal volt két székkal, ahova estefelé szokott kiülni néha a naplementében gyönyörködni. A kilátás miatt szeretett bele ebbe a kis garzonba, és persze a balkon is plusz kritériumnak számított nála. Az ablak egy folyóra nézett, mely mögött a távolban hegyek magasodtak. Mikor vihar közeledett, akkor szerette a legjobban, mert olyankor különle-

ges hangulat költözött a tájra. A felhők sötétszürke színben nyújtóztak el a hegyek fölött, és baljóslatú dörgés kíséretében lopóztak a város felé.

Már egy éve, hogy beköltözött, és bár nem volt egy nagy lakberendező, de sikerült a saját igényének megfelelően berendezkednie. Testvére Pete és barátja Charlie rengeteget segítettek ebben, nélkülük sokkal lassabban és drágábban történt volna mindez. Miután elpakolta a bevásároltakat, készített magának egy instant kávé, majd kiült az erkélyre. Kivitte magával telefonját is, mert eszébe jutott kolléganője, Molly múltkori ajánlása, mely egy weboldal tele képekkel, amiből rengeteg ihletet lehet meríteni. A címét a telefon tokjába tette, melyet elő is vett. Bepötyögte a keresőbe és megnyomta az entert a virtuális billentyűzeten. A telefon kijelzőjén megjelent a weboldal, majd egy ablak ugrott elő. Szeretné letölteni az appot vagy tovább folytatja a böngészőben? Ujja a böngésző előtti gombra nyomott, majd a felugró ablak eltűnt, készített egy fiókot, majd bejelölte a témákat és most már volt saját hozzáférése. Rengeteg kép volt az oldalon a megjelölt témákban, melyeket görgetve teljesen elvarázsolódott. Megitta a maradék kávéját, ami már teljesen kihűlt, melynek ízétől furcsa grimasz ült az arcára, aztán konkrétan rákeresett az erkélyekre, mert mindenféle fotó volt ott, csak az nem, ami őt érdekelt. Szébbnél szebb képek követték egymást ezzel a témával kapcsolatban is. Volt, amelyik éjszaka volt lefotózva, gyönyörű lámpákkal, fényfüzerekkel kivilágítva, volt, amelyik kényelmes ülőalkalmatosságokkal csábította a kíváncsiskodó tekintetet. Eddig is csupasznak

érezte a lakás ezen pontját, de most, hogy ezeket a fotókat látta, még jobban felerősödött benne, hogy ő is szeretne ilyen csodát, ahová, ha kiül, mintha másik világba csöppenne. Megdöbbenve tapasztalta, hogy miközben elmerült a fotók kavalkádjában, az idő mintha kétszer olyan gyorsan telt volna. Bement a számítógéphez, majd rákerezett a közeli barkácsáruházakra, és feltérképezte azok kínálatait. Talált is egy pár klassz dolgot, amit feljegyzett, azután a növényekre tért. Gondolatban már a berendezett erkélyen ücsörgött, mely tele volt növényekkel. Alig várta már ezt a pillanatot, de ez a jóleső izgatottság szította kreatív énjét, melytől annyira feltüzelődött, hogy nem volt egyáltalán álmos. Az órára pillantva kikapcsolta a gépet, majd zuhanyzás és egy bögre meleg vaníliás tej elfogyasztása után befeküdt ágyába.

Halk dallam ébresztette, és mikor szemét kinyitotta már világos volt. Nyújtózott egyet, majd felkelt, és miután elfogyasztotta reggelijét, gyorsan behuppant kedvenc farmerjába, felkapta fekete pólóját, melyen egy színes betűkből álló YES felirat díszlett, edzőcipőt húzott, felmarkolta slusszkulcsát, övtáskáját, s már indult is. Soha nem volt ilyen friss korán reggel, de a projektje hatalmas energiát adott. Mikor hazaért, boldogan tette le vásárolt holmijait, majd levette cipőit és indult is az erkélyre a szatyrokkal. Kint a nap száz ágra süttött, érezni lehetett a levegőben a tavasz bódítóan mámoros illatát, mely édesen belevegyült a lágyan simogató szellő érintésébe. Szerencsére a talaj járólapos volt, így azzal nem kellett foglalkoznia. Az erkély falait világoslila színű festék fedte, mely árnyalat az egyik kedvence volt, így azt sem kellett átfestenie, és különben is, a zöld növényekkel harmóniá-

ban lesz. Az egyik szatyort szinte csak balkonládák és cserepek foglalták el, hiszen tervei közt szerepelt benővényesíteni ezt a pár négyzetmétert. Néhány konyhakerti növényt is szeretett volna, epret, koktélpardicsomot, paprikát és persze némi fűszernövényt, petrezselymet, zellert, mentát és kakukkfűvet.

Az erkélykorlátra kitette a tartókat, majd kihozta a másik szatyrot, mely nehezebb volt, mivel ebben volt a föld. Újságpapírt terített le és a ládákat megtöltötte földdel, melynek illata eszébe juttatta nagymamáját, aki kertés házban élt. Sok időt töltött nála iskolás korában, főleg a szünetekben, és ő volt az, aki megtanította a növények szeretetére, így egészen kicsi kora óta érdekelték ezek az érdekes élőlények. Miután a ládákat a helyükre tette, jöttek a cserepek, melyből volt néhány. Ezeket a polcra szánta, mely most sajnos nem volt raktáron, de csak pár napot kellett várnia, hogy kiszállítsák. Miután végzett a cserepekkel is, tisztává varázsolta az erkélyt és elővett két lámpást, melyeket a korlát két végére helyezett. Másnap a ládába belekerültek a növények, majd néhány nap elteltével megérkezett a polc is, melyet összeállított, és rátette a cserepeket. Szépen lassan kezdett úgy kinézni, mint ahogyan azt ő elképzelte. Mindig talált valami szépséget, ami hozzájárult az összképhez, és lassan úgy érezte, befejezte művét, minden a helyén van. Így már komfortosabban érezte magát, és élvezhette az idő közben egyre jobban fejlődő növények által adott otthonosságot, hogy gondolhatja őket, melyek ízletes termésekkel hálálták meg keze munkáját. A lenyugvó nap fénye bearanyozta a balkon ökoszisztémáját, és ő hálát adott, hogy egy mini balkonkert tulajdonosa lehet.

Sue Merin

A Suttogók

A peron mögött nem volt semmi. Legalábbis így mondták. Egy rozsdás kerítés, néhány elhajlott fűszál és az a furcsa suttogás, amit csak azok hallanak meg, akik már nem keresnek semmit.

Nyxa a következő vonatra várt. Volt még húsz perc az indulásig. A hideg őszi szél befurakodott a szövetkabátjába. Szorosabbra fogta magán. Jobbra nézett, majd balra. Egy idős hölgy állt még a peronon. Nyxa úgy érezte, járnia kell egyet. Nem ment messzire – egy kopottfalú váróépület felé indult, amelynek falai már régóta festését kiáltottak.

Épp leülni készült az egyik padra, amikor meghallotta a suttogást. Először azt hitte, az idős hölgy jött utána, de ez nem emberi hang volt. Megborzongott, mégis kíváncsi lett. Elindult a hang irányába, és a suttogás egyre erősödött. A falak lassan elmosódtak, a pad eltűnt, a peron, az idős hölgy, az egész vasútállomás szertefoszlott.

Nyxa nem ijedt meg. A kabátját még mindig szorosan fogta, de a szél már nem fúj. A levegő sűrűbb lett. A por ezüstösen csillogott.

Egy könyvtárban állt. A falak áttetszőek voltak, mint az emlékek, amiket nem akarunk újra látni, mégis visszatérnek. A könyvek nem polcokon heverték, hanem lebegtek és suttogtak. Egyikük közelebb lebegett hozzá. A borítón ez állt:

„Aki túl sokat érzett.”

Nyxa nem nyúlt érte. Csak nézte. A könyv nem követelte, hogy kinyissák.

A Könyvtáros megjelent. Nem lépett elő, nem érkezett – csak ott volt. Árnyékból formálódott, de nem volt sötét. Inkább olyannak tűnt, mint amilyenek a kísértetalakok szoktak lenni. Viszont kísértet sem volt igazán.

– Megérkezettél – üdvözölte a Könyvtáros.

Nyxa bólintott. Nem kérdezett, nem válaszolt. Tudta, hogy ez nem az a hely, ahol a kérdésekre válaszokat kap, hanem az, ahol a válaszok kérdéssé válnak.

A könyvek körülötte elcsendesedtek. Egy újabb könyv közeledett hozzá, mintha tudná, hogy Nyxa már nem keres, csak tisztázni szeretne. A borítón ez állt:

„Nem viszem tovább.”

Nyxa megérintette, belelapozott. Az első oldalon három mondat állt, mégis kimondták mindazt, amit érzett:

„Én mindent megtettem.

Vállaltam a felelősséget is.

De más felelősségét nem cipelem tovább.”

A könyv egy jelenetet mutatott a múltból. Egy iskola tantermét, egy barátságot, egy pillanatot. Velmirával ültek a padban, várták a következő tanórát. Nyxa hozott neki egy füzetet, amiben közösen terveztek egy regényt. Velmira lelkesen vázolta fel a kezdést, de amikor Brielle odaért, Velmira elnevette magát, és félretolta az ötletfüzetet. Nyxa próbált visszakérdezni, tisztázni, azonban Velmira csak legyintett:

– Ne vedd ennyire komolyan, ez csak játék volt.

Nyxa akkor még nem tudta, hogy ez nem játék, hanem

határ. Egy fal, amin túl már nem lehetett eljutni Velmirához. Mégis megpróbálta. Újra és újra. Magyarázott, figyelt, adott. Mert azt hitte, ha elég sokat ad, egyszer majd Velmira is látni fogja. De nem látta, mert nem akarta.

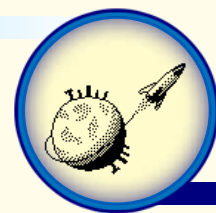
Nyxa sírt. A Könyvtáros figyelte, de nem szólt. Árnyékból formálódva, mégis tisztán. Nyxa nem kérdezett. Becsukta a könyvet, és letette egy polcra, amin ez állt: „Azoknak, akik már nem magyarázkodnak.”

A könyvtár fénye elhalványult. Nem tűnt el, csak visszahúzódott, mint egy emlék, amit már nem kell újra élni. Nyxa kilépett. Nem vissza, nem előre – hanem önmagához. A kabátját már nem szorította. A kopottfalú váróépületben állt.

Nyxa tudta: nem az számít, mit vesztett el, hanem az, amit megtalált magában akkor, amikor elengedett.

Erdős Sándor

A gulyásleves, ami lefegyverezte a világegyetemet

Budapest felett, a Népliget tájékán egy délután különös fényes csillag esett le. A lakosság először üstökösnek hitte, majd tűzijátéknak, végül pedig a BKV új kísérleti járatának. Az utasok mindenesetre tapsoltak, amikor a csészealj pontosan a padok közé szállt.

A fedélzet ajtaja kinyílt, és előlépett egy három méter magas, zöld színben tündöklő lény. Fémcsillagvillogott a felirat: „Quorg, a Galaxisok Flottaparancsnoka, Békés Szándékkal (amennyiben az étkezés megfelelő)”.

A lény udvariasan biccentett a rémült nézelődőknek.

– Jó napot kívánok, hol találok autentikus magyar ételt? – kérdezte kristálytisztá magyar kiejtéssel.

A padon ücsörgő Tóth bácsi, aki három sör után már mindig hajlamos volt barátságot kötni akár a rendőrrel, akár egy földönkívülivel, megszólalt:

– Menjen a Manci nénihez, ott a sarkon. Olyan gulyásleveset főz, hogy a Marslakók is visszajárnak repetázni.

– Kiváló – felelte Quorg. – Bár a Marslakókat épp a múlt héten semlegesítettük.

– Na, akkor ideje pótolni a veszteséget – mondta Tóth bácsi, és visszafordult a söréhez.

Manci néni kifőzdéje nem arról volt híres, hogy csillogott-villogott volna. Inkább arról, hogy aki belépett, az onnan gulyás nélkül nem távozott.

Amikor Quorg betoppant, az ajtó fele akkora lett, a plafonról lógó legyek zavartan odébbálltak, és a törzsvendégek közül valaki megjegyezte:

– Ha ez a NAV új ellenőre, akkor most tényleg bajban vagyunk.

Quorg odalépett a pulthoz.

– Egy adag gulyásleveset kérek!

– Kicsit csípősen vagy nagyon csípősen? – kérdezte Mancsi néni.

– Én a békére vágyom, asszonyom. De legyen tűz, mert a béke néha tüzes.

– Akkor nagyon csípősen – döntött Mancsi néni.

Az első kanál után Quorg szemei villódzni kezdtek, mintha a Tejútrendszert szerelte volna újra fénycsövekből.

– Ez... ez több, mint étel! Ez egy diplomáciai fegyver! – kiáltotta.

– Na, akkor kérek még száz forintot a kenyérért – felelte Mancsi néni nyugodtan.

A lény elővett egy csillogó, galaktikus aranytömböt, mire a pultnál álló kuncsaft csendben elvitte a sőtartót, „mert az is biztos aranyból van”.

Quorg közben kanalazott, majd szónokolni kezdett:

– Emberek! A Flottatanács már készen állt, hogy háborút indítson. De most... most aláírom a békeszerződést. Csak kérek még egy kis utánfűszerezést!

Manci néni kevergetett valamit a fazékban, és így szólt:

– Ha tudtam volna, hogy a világbéke múlik rajta, kicsit több köményt teszek bele.

A világ másnap reggel arra ébredt, hogy a galaktikus háborút hivatalosan elhalasztották, „amíg tart a gulyásleves készlete”. Magyarország lett az intergalaktikus béketárgyalások központja, és a Népligetben új úrkikötőt építettek, ahol az első szabály így szólt:

„Az idegenek kötelesek legalább két adag gulyásleves elfogyasztani, mielőtt hadüzenetet fontolgatnának.”

És aki nem hitt benne, annak Quorg maga főzött egy tálat. Mindenki aláírta a békeszerződést – teli hassal és paprikás mosollyal.

Mortelhun

A Róka fogta csöves

(*Lisa Noire világa*)

Hangos röhögéssel fordultak be a sikátorba, majd azonnal meg is torpantak és elhallgattak. Mind a négyen a sápadt neonfény alatt lévő, két kuka között kuporgó csuklyás alakot nézték, s közben az arcuk teljesen átalakult. Egyfajta ragadozójellegű, totálisan gonosz árnyék ült ki rájuk. Csendben közelítették meg a magányos embert, aki láthatólag vagy aludt vagy pedig nem volt magánál. Ahogy a szakadt katonai ruháikban, a kitaposott bakancsaikban, szőrös, elhanyagolt arccal közelítettek, olyanok voltak mint egy falkányi középkori barbár, akik készek ölni, fájdalmat és szenvedést okozni. Körbeállták a hajléktalant, majd Róka, aki vezette a bandát megszólalt:

– Talpra kutya! – És hogy nyomatékosítsa a felszólítását, finoman meg is rúgta a magányos csövest.

Az nem mozdult. Továbbra is némán meredt maga elé.

– Ez szarik a fejedre – röhögött fel Pestis, aki a nevét egyébként onnan kapta, hogy pont úgy nézett ki, mint az abban szenvedő betegek. A nyaka tele volt duzzanatokkal, és lilás-fekete foltos volt a bőre.

– A kurva anyádat – morogta neki Róka, majd kicsapta a kedvenc rugós kését, és újból felszólította a csövest. – Talpra te kutya!

A kuporgó alak lassan mozdult, éppen csak annyit, hogy jelezze, él és hallja amit kérnek tőle, de totálisan hidegen hagyja. A többi bandatag fészkelődni kezdett, és Róka érezte, hogy ez a helyzet így igen kellemetlen neki.

– Akkor dögölj meg! – ordította artikulatlan hangon, és a hajléktalan feje felé szúrt a késével.

Minden pillanatok alatt zajlott le. A csuklyás köpeny alól egy fémkéz vágódott ki, és elkapta Róka csuklyóját, majd szilánkosra is roppantotta. Amíg a bandavezér artikulatlanul üvöltött, addig a csöves felpattant és a koszlott ruhája alól egy díszes automata pisztolyt emelt a bandagok arcába. Azok igyekeztek a fegyvereik után kapkodni, de esélyük nem volt a robotszerű alak ellen. A maradék három tagot, Pestist, Bobát és Fingost/Fingóst (???) közvetlen közelről lőtte arcon.

Miután elült a fegyverdörgés, csend telepedett az éjszakai sikátorra, melyet csak Róka fájdalmas nyöszörgése tört meg.

– Ki a faszom vagy te? – kérdezte sírós, elhaló hangon.

Válaszként a csöves hátravetette a csuklyáját és az előbukkanó rézszerű fémkoponyából hideg, kékesen izzó tekintettel nézett le az egykor volt bandavezérre. Válaszul csak csendben széttiporta a fejét.

Egy darabig nézte a hullákat, majd a koszlott köpenyét levetette és láthatóvá vált az elegáns öltönye. A kuka mellől elővarázsolta a sétatálcáját és a cilinderét, melyet gondosan a fejére helyezett.

– Végeztem – szólt bele a mandzsettagombjába, majd elegánsan, mintha csak egy partiról távozna, csendben elsétált a hideg bostoni éjszakába.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Hypnos

Az árnyék, ami elnyelte Arlberget

Oliwia nagyot rándulva riadt fel. Ijedten nézett körbe; egy pillanatra nem ismerte fel, hogy hol van. Mikor a szédülése elmúlt, elkezdte felfogni a környezetét. Sárga lámpák homályos fénye töltötte be a vonat utasterét. A szomszédos ülésen egy fiatal pár ült. Oliwia emlékezett rájuk, ők is Feldkirchben szálltak fel. A szőke lány furcsán nézett rá, karcsú ujaival meglazította a nyaka köré tekert szögletes mintákkal tarkított zöld kötött sálát. Oliwia szívott egyet az orrán, és magára erőltetett egy mosolyt. A lány szintén elmosolyodott, majd folytatta a társalgást a barátjával, akinek ugyanolyan sálja volt, csak szürkében.

Oliwia idegesen megigazította a lófarkát. Érezte, hogy benedvesedik a szeme. Megfogta a sálját és a sarkával megtörölte. A bőre kényelmetlenül, tompán bizsergett a nyakánál, a melleinél és a combján. Egy csomó feszült a hasában. Sírni tudott volna.

Megint szívott egyet az orrán és kinézett az ablakon. Sötét volt már és jóformán csak a vonat belsejének tükröződését látta az üvegen. Hunyorogva próbált keresztülnézni a tükörképén, ami mögött apró pelyhekben szállingózott a hó. A nedves peronon parázként pislákoltak a lámpák fényei. Forgatta a fejét, de nem látta melyik állomáson vannak éppen.

Sóhajtvá hátradőlt az ülésben és előkotorta a telefonját; az óra fél tizenegyet mutatott. Lekéste a korábbi vonatot. Már tudta, éjjél előtt nem ér Innsbruckba. Bánta már az egészséget és csak haza akart jutni.

A vonat megrándult, és lassan elindult. A kinti ismeretlen város fényeit hamarosan átvette az éjszaka sötéteje és az elsuhanó fák különös árnyai. A hópelyhek fel-felvillanó csillagocskákként száguldottak el az ablak előtt.

– A következő megálló Langen Am Arlberg – mondta németül a monoton utastájékoztató automata. Kisvártatva angolul is megismételte.

Oliwia az ülésbe süppedt, és még egyszer megnézte a telefonján, hogyan jut az állomástól a szállásáig. Semmi kedve nem volt éjjél után Innsbruck utcáin tévelyegni a hidegben.

A telefon hirtelen ismerős dallamon csilingelt. Egy üzenetbuborék ugrott fel. Ő volt az.

Oliwia mellkasa összeszorult, a gyomra kényelmetlen, lüktető görcsbe rándult. Pillanatokig csak bénultan bámulta a képernyőt; mire egy mozdulattal eltüntette az értesítést, már jött is a következő, aztán egy újabb.

A lány nem nyitotta meg az üzeneteket, nem akarta látni őket, még annyi időre sem, hogy blokkolja őket.

Inkább lenémította a telefonját. Nem hitte, hogy ennyire félre tud ismerni valakit; innen nézve már nyilvánvalónak tűnt, és nem tudta nem magát hibáztatni. Mélyet lélegzett; a mellkasa erősen megrázkódott. Valami hármat koppant az ablakon kizökkenve gondolataiból. Odafordult, de nem látott semmit.

A vonat váratlanul, erős rándulással lassítani kezdett. Oliwia zavarodottan nézett körbe. A fiatal pár is ugyanolyan tanácstalanul forgolódott. A vonat bűgva és nyikorogva megállt. Az ablakokon túl csak a szállingózó hópelyhek és az árnyékokba burkolódzó fák látszottak.

Oliwia német nyelvtudása elegendőnek bizonyult, hogy az utastársai beszélgetéséből valamennyit megértsen. A fiatalember arra gyanakodott, hogy baleset történhetett vagy lavina temethette be a síneket. A zöld sálát viselő szőke lány megerősítette a lavinás elméletet, hozzátéve, hogy ebben az esetben itt fognak vesztegelni még egy darabig.

A kalauz sietve lépett be a vagonba. A fiatal pár leszólította. A megállás okáról kérdezték. A kalauz csak megvonta a vállát és azt mondta utánanézz, aztán továbbment.

Oliwia újból elővette a telefonját. Az értesítések megint ott voltak; a némítás óta jött még pár újabb. Nem is figyelt rájuk, csak morogva eltüntette őket. De a hatásukat megtették. A lány megszívta az orrát, és elkezdett írni egy üzenetet a barátnőjének otthonra, Wrocławba. Csak beszélni szeretett volna végre valakivel. Remélte, még ébren van.

Bepötyögte, hogy lekéste a vonatot, és amit elért, még az is késni fog, így lehet még egy nap, mire hazaér. Miután elküldte az üzenetet, meglepetten és értetlenül nézte a „küldés sikertelen” hibáüzenetet. Újrpróbálkozott. Ugyanaz volt az eredmény. Aztán meglátta a probléma okát: nem volt térerő.

Oliwia egy beletörődő sóhajjal hátradőlt, a sálja sarkával megtörölte a szemét, és csak bámult ki az ablakon.

A percek múltak, de a vonat nem mozdult. A kalauz sem tért vissza. Oliwia sűrűn ellenőrizte a telefonját, de nem mutatott változást. Hallotta, ahogyan a szőke lány valami kopogásról kérdezte a párját. A férfi azt válaszolta, ő nem hallott semmit. Oliwia unottan bámulta a hóesést. A szemei le-lecsukódtak a fáradságtól.

Az álom éppen csak elkezdett ráhúzódnival a szemére, amikor felriadt a két utastársa mozgolódására. Kába volt, ezért nem értette, miről beszéltek. Mire magához tért, és feljebb ült, már mindketten indultak valahova. A szőke lány megláthatta Oliwia kérdő tekintetét.

– Megyünk megkérdezni, mi történt – mondta mosolyogva.

Oliwia visszamosolygott, és nézte őket, ahogyan átmennek a következő vagonba. Teljesen egyedül maradt a kocsiban. Megint megnézte a telefonját. Semmi. Kinézett az ablakon és várt. Próbált ébren maradni.

A telefonja órája szerint húsz perccel később riadt fel valami ütemes kopogásra. A német pár még mindig nem ért vissza.

Hova lettek? Mi tarthat ennyi ideig?

A kopogás folytatódott. Olyan volt, mintha valaki az ablak üvegét kocogtatta volna kívülről, azonban azonnal elhallgatott, amint Oliwia megpróbálta megállapítani a forrását. Óvatosan kinézett az ablakon. Zseblámpák fényére számított, a kalauzra, valamiféle felmentőcsapatra, akik továbbvinnék őket a leragadt vonat helyett, de csak a különös formákat öltő fák néztek vissza rá a sötétből.

Hirtelen kialudt a világítás a vagonban.

Oliwia lélegzete elakadt. A csönd szinte tapinthatóvá vált. A lány lassan emelkedett fel, sűrűn pislogott, mintha azzal el tudná oszlatni a mindent eltakaró koromsötétet. Ügyetlenül kotorta elő a telefonját, a képernyő fénye elvakította. Mikor sikerült a zseblámpa funkciót bekapcsolnia körbevilágított a kísértetiesen üres vagonban. A fény megnyugtatta egy kicsit, de nem bírta elhessegetni az elméjére telepedő rossz előérzetet.

Vett egy mély levegőt, és kifújta. Óvatosan lépkedett az ülések között, figyelt és várt. Hosszú percek teltek el, de a világítás nem tért vissza, ahogyan a kalauz, a német pár és senki más sem. Az egyre fojtogatóbb csöndben minden lélegzete, minden lépése, mozdulata, minden apró nesz, az ablakokon túl kísértetiesen susogó fák hangjai fülsiketítő és rémséges zajnak hatottak.

Ez nem normális, gondolta. De hová ment mindenki? Miért nem jöttek még vissza a holmijaikért? Valami egészen biztosan történt.

Elhatározta, hogy a legjobb, amit tehet, ha elindul és keres valakit. Már az elhatározás, hogy a várakozás helyett csinál valamit, enyhítette a rajta egyre inkább eluralkodó rémületet, de még így is megütközve vette észre a kabátja felhúzása közben, hogy mennyire remeg. Megrázta magát, felemelte a telefonját, és óvatos lépésekkel elindult arra, amerre korábban a kalauz és a párt látta menni.

A következő vagonban sem volt világítás. Úgy tűnt, a teljes vonat sötétségbe borult. De ami új erőt adott az elméjét ostromló rémületnek az nem a fény hiánya volt. Ebben a vagonban sem volt senki, pedig egyértelműen látszottak az utasok nyomai. A táskáik, kabátjaik, könyveik, telefonjaik és laptopjaik ott heverték a csomagtartókon és üléseken, de egy lélek sem volt sehhol.

Oliwia önkéntelenül nyelt egyet. A kezében megremegett a telefon, a fénye lidércszerű alakoknak adott életet az ülések takarásában. Bátoratlanul és a mellkasát egyre vadabbul szorongató kétségbeeséssel küszködve haladt tovább.

A következő vagonban is csak a korábbi utasok hátrahagyott nyomai fogadták. A kihalt kocsit csak a síri csönd és az olajosan sűrű sötétség lakta. A reszkető lélegzetvételei szinte betöltötték a vagonot. Körbehordta a lámpa fényét

az üres üléseken és az elhagyatott tárgyakon. Ekkor pillantotta meg a tányérsapkát az üléssorok közötti folyosón, pontosan ugyanolyan, amelyet a kalauzok hordtak. Az iszonyat azonban csak akkor hasított belé teljes erővel, amikor meglátta a sapka mellett gazdátlanul heverő szürke és zöld sálát.

Oliwia felnyögött és a teste akaratlanul remegni kezdett. Próbálta visszatartani a torkát gonoszán szorongató sírás, hogy fel ne verje a természetellenes csöndet. A közeli ülésnek dőlt, és fojtottan zokogni kezdett. A kezével és a sáljával törölgette a szemét fel-felnézve a könnyfátylon keresztül reménykedve, hogy az egész rémálomszerű helyzet egy csapásra eltűnik.

Nem tudta, mennyi idő telt el, ameddig lenyugodott. A sáljának a sarka átnedvesedett az arcáról és szeméről letörölt könnyektől. Nagyot szívott az orrán, és ismét a telefonja képernyőjére nézett. Még mindig azt jelezte, hogy nincs térerő, de megpróbálkozott egy segélyhívással. A vonal nem tudott csatlakozni, amit csak egy remegő sóhajjal nyugtázott.

Csak állt ott, és hol a kihalt vagon belsejét, hol a kinti hőszálingázást bámulta. Az elméje eredménytelenül próbálta értelmezni a helyzetet, nem találva semmi megoldást vagy kiutat. Végül az összes érzéke elkezdett eltompulni, az izmai elgyengülni, megadva magukat a megnyugvással kecsegtető kábulatnak.

Hirtelen egy gondolat hasított keresztül a kábulaton, elektromos kisülésként új erőt adva az agyának. A GPS. Mielőtt Ausztriába jött, letöltötte a telefonjára a teljes térképét biztos, ami biztos. Egészen felélénkült, kiegyenesedett és sietve nyomkodni kezdte a telefonját.

Úgy gondolta, ha be tudja mérni a helyzetét, akkor meg tudja nézni, van-e a közelben valami település, út vagy akármilyen, és még ha gyalog is, de el tud menni oda segítségért.

A GPS nem működött. Amikor a kis képernyőn betöltődött a térkép a helyzetét jelző kis pötty a legutolsó mért helyzetét mutatta Bludenz közelében, de még ettől is a szándékoltnál hangosabban sóhajtott fel megkönnyebbülésében. Az ujjával tologatta és hunyorogva vizsgálta a térképet. Addig időzött vele, amíg eléggé biztosnak érezte, hogy megtalálta megközelítőleg hol is van most Bludenz és Langen am Arlberg között. Ezután megállapította, hogy tőle déli irányban egészen közel van az Arlberg Schnellstraße. Ha eléri, biztosra vette, talál segítséget. De először le kellett jutni a hegyoldalról.

Oliwia annyira belemerült a térképbe, hogy észre sem vette a lófarkát meglebbentő hűvös érintést. Olyan volt, akár egy huzatos helyiségen átrohanó hideg szellő, játszadozott a hajával, alig érezhetően megcsiklandozta a tarkóját. Aztán megfogta a lány lófarkát, láthatatlanul ráfonódott és lágyan meghúzta.

Oliwia riadtan kapott levegő után, hátrakapta a fejét, odavilágított, de nem volt ott semmi, csak a vagon csukott ajtaja. A lány hátranyúlt és végighúzta az ujjait a haján; érezte a hűvöset.

A koppanások szinte robbanásoknak hangzottak az üres csöndben. A lány összerendezte ijedtében, körbevilágította a telefon lámpáját. Csak az árnyékok kukucskáltak vissza rá az ülések mögül, az ablakon túl hullott a hó. Bénító rémület terjedt szét a tagjaiban.

Kopp, kopp, kopp, és szünet. Ugyanarra az ütemre ismétlődött, ugyanolyan hosszú szünetekkel, mintha egy gépezet csinálta volna. Oliwiát arra a kopácsolásra emlékeztette, amit közvetlenül azelőtt hallott, mielőtt a vagonvilágítás elment volna. Kopp, kopp, kopp – hangzott az ablakon, aztán szünet. A lány odakapta a tekintetét, de csak a csillogó hópelyhek villogtak a fényben. Kopp, kopp, kopp, kopp – szólt egy másik ablakból. Ott sem látott semmit.

A lány, bénultságán felülkerekedve feltépte a vagon ajtaját és visszasietett az előző kocsiba. Hevesen kapkodta a levegőt, görcsösen szorította a telefonját, aminek a fénye volt az utolsó vékony szál, ami még visszatartotta, hogy a teljes pánik eluralkodjon rajta.

Kopp, kopp, kopp – hallatszott mögötte a vagonajtó üvegén.

Oliwia felsikoltott, és előreszaladt. Megbotlott egy hanyagul otthelyezett táskában, és beesett az ülések közé. A kopogás folytatódott. Kapálódzva tápáskodott fel, vadul kapkodta a fejét, kereste a hang forrását, ami úgy hangzott, mindenhol ott volt, a szemei mégsem látták. A réműlettől reszketve kuporodott össze az egyik ülés mellett.

A hó békésen hullott. A kopogás fülsiketítő ricsajjá változott, ahogyan már minden ablak zörgött, mintha ezernyi kövér bogár próbálna egyszerre átjutni rajtuk. Oliwia még a hangzavaron keresztül is kihallotta a különálló koppanásokat, amik még ebben a zajban sem veszítették el az ütemüket. Három koppanás ugyanolyan időközönként, majd egy hosszú szünet, és újra az egész. Az elméje kétségbeesetten kapaszkodott bele ebbe a kaotikus, rémálomszerű zűrzavar mögötti különös és rémséges rendszerbe. A feje megfájdult tőle, de már képtelen volt nem hallani a borzalmas gépi szimfóniát.

Tudta, mit kell csinálnia. Csak ki kell jutnia a vonatból, aztán le a hegyről az útig. De a félelem habozásra kényszerítette, hiszen nem tudta, mi lesz, ha kilép a hóesésbe. Nem tudta, hogy ami az iszonyatos, gépiesen pontos kopácsolást csinálta – akármi is legyen az – mit fog csinálni vele. Azt sem tudta, hogy mi lesz, ha bejut és eléri őt, ahogyan abban sem volt biztos, nem jutott-e már be a vonatra, mert az utasok eltűnésére csak ezt a szörnyű magyarázatot tudta elképzelni.

Végül összeszedte magát, erőt merített abból, hogy volt egy terve. Vett egy mély levegőt, megfeszítette kiszáradt ajkait, és óvatosan felemelkedett a földről. Szinte azonnal meg is torpant és a szívét ismét összeszorította a jeges rémület amikor a zörömbölő ricsaj egy csapásra abbamaradt, a helyére pedig nyugtalanító, sűrű, nehéz csönd telededett.

Várt pár pillanatot, mielőtt lassan körbevilágított volna a kocsiban. Óvatos léptekkel indult el a kijárat felé, ügyelve rá, hogy ne csapjon semmi zajt. Úgy érezte, ezernyi láthatatlan szem figyeli minden irányból. Az ajtóhoz érve remegő kezével megfogta a fogantyút, megfeszítette az izmait és elhúzta pont annyira, hogy gyorsan át tudjon csusszanni. Visszapillantott az ajtó üvegén keresztül. Nem látott és nem hallott semmit. Ekkor vette észre, hogy egész időig visszatartotta a lélegzetét.

Odalépett ahhoz az ajtóhoz, amelyik a hegyről lefelé néző oldalon volt, megragadta a kilincset és lenyomta.

Nem nyílt. Erősebben és határozottabban kezdte rángatni, de nem használt. Hátrébb lépett és a lámpa fényével rávilágított; megtalálta a vésznyitót. Felnyújtózkodott érte. Ekkor újból meghallotta, közvetlenül maga mögött.

Három koppanás, és szünet.

Oliwia csak egy pillanatra kapta hátra a fejét, és azonnal megértette; a zaj az utastérből jött, ahonnan az előbb kilépett. Sietve ragadta meg vésznyitó karját, és lehúzta, majd újra nekiesett az ajtónak, rángatta, tolt, a teljes testével nekifeszült. A kopogtatás idegtépő ütemben ismétlődött mögötte.

A lányon hirtelen lett úrrá a pánik, amikor a kopogtatás hangja megváltozott, közelebbi lett, már ott volt mögötte. Valami hűvös cirógatta meg a tarkóját, különös szellő játszadozott a lófarkával. Oliwia végső elkeseredettségében hátralépett, és minden maradék erejével nekirontott az ajtónak. Az engedett, és kicsapódott; a lány kizuhant, bele a hóba.

Oliwia felnyögött; érezte a ruhája alá bejutó hó csípős hidegét. Pár pillanatilag kábultan hevert, majd nyögdecselve ülőhelyzetbe erőltette magát. A könnyökébe és csípőjébe éles fájdalom nyilalt. Ijedten kapkodta a tekintetét a telefonja után kutatva, amit végül hó egy fényes pontjáról kotort elő. A fájdalmai ellenére olyan gyorsan pattant fel, amennyire csak tudott, majd ösztönösen fordult meg. Amit látott, az alapján rengette meg az elméjét és hideg iszonyattal töltötte meg a szívét.

A sínek mellett állt a hóban. A vonat, amin eddig utazott és amiről az imént esett ki, nem volt sehol. Eltűnt, mintha soha nem lett volna. Csak a fák gonosz árnyai maradtak hátra és a fölöttük magasodó hegy rémisztő, sötét monolitja.

Oliwia zavarodottan pislogott. A telefon lámpájának fényét végigvezette a sínen jobbra és balra is. Nem hitt a szemének. Hosszan bámulta az üres sínpart, majd az ég felé emelte az arcát, és feladóan, nagyot sóhajtott. A lehetete fehér felhőként terjedt szét, amit a gyenge szél egy pillanattal később szét is oszlatott. Érezte az arcára hulló hópelyheket.

Egy perccel később sarkon fordult, és elindult a fák felé. Ropogott a hó a lábai alatt. Az összeszorított fogai között sziszegett és kissé sántikált a csípőjében lüktető tompa fájdalomtól.

Csupán néhány lépést tett meg, amikor tompa, fémes kongás törte meg az éjszaka csendjét. Három, egymásután, az utolsó hosszan elnyújtva, mintha egy harang szólna. A lány megfordult, és rögtön megértette.

A sínek újra felkondultak. Oliwia a fájdalomra ügyet sem vetve rohant le a hegyoldalra, be a fák közé. Megcsúszott és elesett, de rögtön felpattant, és ment tovább. Hallotta a kopogást már a fák kérgein is. Kopp, kopp, kopp. Botladozott a sötétben, meg-megcsúszott, ágak akadtak a ruhájába. Megbotlott egy hó alatt rejtőző nagy kőben, és nekiesett az egyik fának; beverte a fejét. Feljajdult a fájdalomtól. A fa törzsébe kapaszkodva feltápáskodott, és csak egy pillanatra nézett a háta mögé; azt kívánta, bár csak ne tette volna.

A telefon lámpájának fényében meglátta, még ha csak rövid időre is, a formátlan tömeget. Egyszerre tűnt kocsonyásnak és füstszerűnek, ahogy komótos lavinaként

ömlött le a hegyoldalon és mohón nyelte el a fákat. Feketébb volt, mint az éjszakai égbolt; majdnem teljesen elnyelte a lámpa rávetülő fényét. Mérete és látszólag hatalmas tömege ellenére természetellenes hangtalansággal kúszott a hóban. A szörnyű kopácsolás kivételével nem adott ki hangot, sőt, úgy tűnt, mintha a környező zajokat elfojtotta volna fülsiketítő csöndet hagyva hátra.

A sikoltó néma csönd bántotta a lány fülét. Belenézett a

mély sötét bensőjébe; a tökéletes feketeség sértette a szemét. Nem látott semmit, egyáltalán semmit. Azonban megérezte valami visszataszító, idegen értelem jelenlétét, ami láthatatlan tekintetével visszanezett rá a mindent elnyelő sötétség mélyéről.

Oliwia felsikoltott a borzalomtól, és tébolyultan rohanni kezdett le a hegyoldalon. Többet nem nézett hátra.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megsokkott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

107. fejezet

A rézpuncijú baglyok legendája II. - Nehézségek

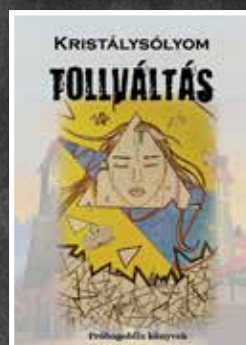
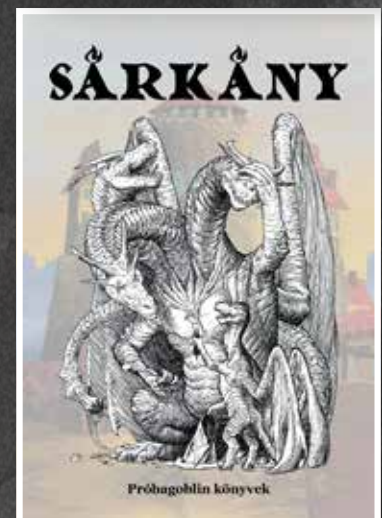
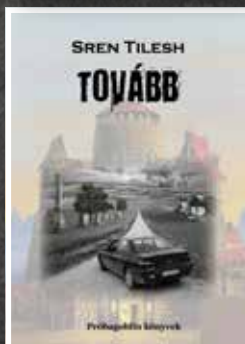
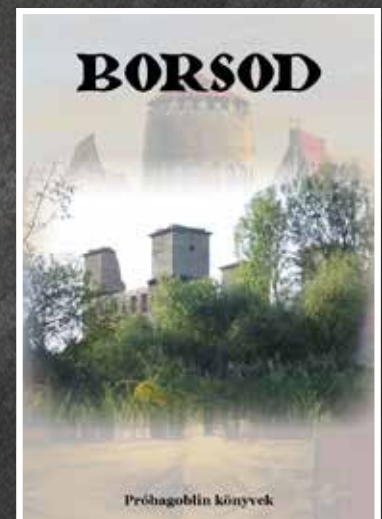
írta **Craz**

Kókuszpók egyre inkább belefeledkezett A rézpuncijú baglyok legendájának olvasásába. A történet kellően kiemelten taglalta a fontosabb és érdekesebb részleteket. Festőien ecsetelte a lánybaglyok begyűjtésének nehézségeit - ha beöltöztöl sebesült erdei pocoknak, az nem téveszti meg az

élesszemű szárnyast. Pontosan leírta a sikeresebb csapdák működési elvét - itt Kókuszpók elismerő félmosollyal jegyzetelte is a hatásosabb ötleteket, hátha kisebb átalakításokkal felhasználható kóbor macskák befogására. Részletesen felsorolta egy nagy kupac lánybagoly napi ellátásával kapcsolatos nehézségeket. Amikor a setét varázsló ezen részhez ért, homloka ráncolódott, tekintete elfelhősödött, előbb gondterhelten sóhajtott néhányat, majd elsétált még egy korsó búzasöréért.

Nemrég ért végett a ZomBerry koncert, sajnos hosszan kanyargott a sor...

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Mozijegy

SzaGe

Jó kutya / Good Boy (2025)

Sokunkban él az a hit, hogy az állatok egy része képes a túlvilágot érzékelni. Ilyenkor inkább macskákról beszélünk, de hallottam már kutyákról is, hogy nézik a szoba – látszólag üres – sarkát, miközben morognak, vagy nyüszítenek. Mi játszódhat le ilyenkor ezekben az állatokban? Tény, az érzékszerveik sokkal kifinomultabbak, mint az embereké, legyen szó látásról, hallásról, avagy szaglásról. A Jó kutya ezt a fonalat veszi fel, és egy Indy nevű retriever megpróbáltatásain keresztül próbálja ránk hozni a borzongást.

Nagyon vártam ezt a filmet. A bemutató azt sugallta, hogy egy kicsit megújítja majd a műfajt, hiszen a kutya szemszögéből mutatja be a történetet, ami egy kísértetjárta házban játszódik. Ez aránylag érdekes és izgalmas koncepciót takar. Akkor miért csúszott meg az egész számomra? A kidolgozás látszólag a helyén van, ám ha mélyebbre akarok ásni, akkor rá kell jöjjenek, hogy a kreativitás teljes hiánya agyonvágta az élményt. Mintha egy félkész mirelit pizzát akarnának lenyomni a torkunkon, aminek fagyos a közepe. Finom, finom, de még nagyon nyers az a tészta. Jó lett volna sütni még egy kicsit, mert a horrornak vannak sablonjai, és ha ettől szeretnének eltérni, nem elég az egyedi alapötlet. A kísértet figurája se tudta eldönteni magáról, hogy ki is ő valójában. Csak jöttek a házban, nem volt különösebb funkciója a jelenlétének, leszámítva egy-egy kutya/entitás összetűzést, aminek a végét rendszerint nem mutatták, csak a következő mélyéit. Ráadásul Indy kutya szinte végig csak megfigyelőként van jelen, és minimálisan járul hozzá a végkifejlet-hez.

Másrésről torokszorító a film vizualitása, ami tökéletesen passzol Indy gazdájának, Toddnak a lelkvilágához. Mert Todd halálos beteg. Fájdalmak kínozzák, vért köp és

kimaradnak az emlékei. Sok embernek érhet így véget az „utolsó útja”, és ilyenkor pár pillanatra összeáll a kép, hogy empátiát érezzünk a hasonló cipőben járók felé. És ez messze áll a filmélménytől és a szórakozástól, avagy valószínűleg nem ez volt Ben Leonberg rendező elképzelése.

De nem akarok szőrös szívű lenni, mert mindent összevetve ügyes próbálkozás a Jó kutya. Nagyra értékelem, hogy hisznek még a horror – manapság nyomasztóan nehéz – zsánerének megújításában. Indy, a retriever egyébként a rendező saját kutyája, és mosolyogva gondolkodok arra, hogy ez az állat messze jobban szerepelt, mint a sok modern és lélektelen hollywoodi színész tömkelege.

edwardhooper Felbocsátás

Fenn a csillagok az űrben,
De én még idelelni vagyok,
Köröttem felhők játszanak,
S Nap oly szépen ragyog.

Vár engem a Kozmosz,
Hívogat reménnyel,
Kint leszek nemsokára
A Föld peremén,
Elhagyom otthonom oly könnyedén.

Suttog a mély feketeség,
Kint megannyi szépség,
Vár engem türelmetlenül,
S fellobbanok az űrbe a rakéta fényén.

kovacsgabor Korbácsol a világ

Idegen arcok figyelnek,
Figyelnek és várnak...
A bennük levő kérdésre,
Tán nem is létezik válasz?

Felzúg egy hang,
A mindennapok elkínzott moraja,
De én csak megyek tovább,
Mert az élet nem vár,
S közben nyöszörgök,
„Nyöszörgök, korbácsol a világ.”

Claudius Oltarimanus A vérszívó fantom átka

Ha eljön az éj
Vérszívó fantom feléled
Mikor feléd tart
Beteljesül a végzeted
Éles karmait
Rózsaszín húsodba vájja
Elért téged is
A vérszívó fantomnak átka

A lakásokban
Reccsen a padló éjszaka
Mondd, hol késlekedsz
Megszabadulás hajnala?
A függöny libben
Hús huzat vág át a házon
A kertben őrt áll
A szikkadt lószar a lapáton

Tumicz Krisztina kérdéznélek, válaszolnál

költő-e az, aki verset ír
zeneszerző, aki komponál
és ki az, aki portét rajzol róluk
kérdéznélek, válaszolnál

nem hiszem már, hogy a dolgok jobbra fordulnak
hogy az okosok a megoldást időben kiszámolják
Miért nem magasabb a tenger a hullámnál?

művész-e a festő
hol a forró, hol a mély
ki az okos és ki a bölcs
kérdéznélek, válaszolnál

nem hiszem már, hogy a dolgok jobbra fordulnak
hogy a bölcsek az ég ajtaját megtalálják
Miért nem magasabb a tenger a hullámnál?

jocker Álarcban az orcád

Hétköznapi pszichológia...

Álmod álarca folyvást fedi arcodat,
Te meg gyűrőd aztat, állandó harcodat...
Álmod álarca folyvást fedi arcodat.

El vagy tévedve mert tán' azt hiszed, hogy ez maga az élet?
Ismertelek én kicsiként, az az életed vajh' mivé lett?
El vagy tévedve mert tán' azt hiszed, hogy ez maga az élet?

Tudd, hogy az elleneid is álarcot viselnek,
Tükörbe soha talán (minek?) bizony nem néznek...
Tudd, hogy az elleneid is álarcot viselnek.

Álarc, függöny, fürdő ajtó... mögé rejted arcodat,
Ahelyett, hogy fölállalnád... te csak vívod harcodat...
Álarc, függöny, fürdő ajtó... mögé rejted arcodat.

Lényedet mindenki elől vehemensen rejtegeted,
Lényed aljas, sorsvalódat meg zárt ködbe temetgeted...
Lényedet mindenki elől vehemensen rejtegeted.

A lelkeséged nem magvas, hanem egy ordas... avas,
Álszentségben cipeled sorsodat, de így nem hamvas...
A lelkeséged nem magvas, hanem egy ordas... avas.

Látom, elvetemült vagy Te, tükörbe nézés sem segít,
Látom elvetemült vagy jól megváltoztál... a mindenit...
Látom, elvetemült vagy Te, tükörbe nézés sem segít.

Vecsés, 2024. február 4. - Kustra Ferenc József

Ann Heart

Az otthon dísze

Füst illatú, lenge szellő
Csiklandozza orromat
Fenn az égen ólomfelhő
Komor hangulatot ad

Fákról hullik színes levél
Vörös, narancs barna
Makk, gesztenye, s más termés
Kerül az asztalra.

Hanna, Csenge szalad nézni
Mi lesz ebből végül
A nagypapa is azt kérdi
– Asztalra dísz készül.

A kislányok szorgoskodnak
A kicsi kezek járnak
A mi kedves otthonunknak
Csodás díszévé válnak.

Józsa Bence

Így jó

Érted vert és fájt a szívem
Aranyápor hullott az égből alá a Földnek,
Volt néhány pillanat, amit a lelkünk
Együtt tölthetett.
Ezért kérlek drága Évim, sose feledd,
Valaha a Tiéd voltam, tartsd hát meg az emlékeket,
De ne éld újra kérlek, csak emlékezz mindig,
Mert azt szabad s mert én is így teszek,
Belátom nem voltam neked való,
Barátságunk megmaradt s ez így szép s így a jó.

DadaistaB

Magamba tekintve

Festeni van kedvem egyre beljebb az erdőben
Hiába lélekben taposva a fertőben
Álmokat akarok tapasztalni az erdőben
Nem elárvulni az átlátszó felhőben
Könnyedén lélegezni a megnyugtató mentőben
Felszabadultan élni az elfekvőben
Itt benn a tudatalatti elrejtett kendőben
Mindig elszámolni mindennel de csakis egy őrnék
Megfelelni önmagának az elejtőben
A folyton változó kifejtőben
Ahol csakis a világító ernyő van
Egy megfoghatatlan szellő kert
Igen! Ez egy megérinthatetlen boldog vesztő hely.

Natali Sanders

Alkony...

halk sóhajjal halódva hull alá
időtől kérges rozoga levél,
napfénybe fürdőző arany csillám
simítva táncol sárgásrőt erén.
fák koronás díszeként éltek
és élvezték a tengerké eget,
most avarszőnyeg rojtjai itt lent,
és üldözik a játékos szelet.
boltívet formált lombok terelnek
aranylón tarka őszből kifelé,
alkony után már október éhes,
fényt és meleget gyűjt magamellé.
hát göngyöld szíved, s tested kabátba,
szeretetből szój meleg takarót,
a szép csak úgy szép, ha van ki lássa,
s van kivel megoszd mondanivalód.

Tumicz Krisztina

Gyere fel hozzám!

gyere fel hozzám
gyere fel hozzám

gyere a fényre
gyere a fényre
a paplan alá
a lepedőre
az éjszaka szárnyán
csillagokkal hintett éjre

hideg reggel alkonyán
egyszer hátranézel
és leszámolnál az egészszel
gyere a fényre
gyere a fényre

csak a földi szerelemre
csak a szerelem tengerére
csak azt csinálom amire kérsz
bárhol vagy
bárhogy vagy
gyerünk
gyerünk
gyere fel hozzám
gyerünk
gyerünk
szíved vezessen fel hozzám
gyere fel hozzám

felgyorsul a szívverésem
lélegzem lélegzem
minden ellenére
gyere fel hozzám
gyere fel hozzám...

Atesz9902

Ez az egész

Milyen világban élünk,
Ahol senki sem szeret?
Belül már nem úgy égünk,
Ha már nem ment lelkeket.
Ha jó vagy, azért lesz az rossz,
Nem fog semmi megváltani,
Ugyanúgy megtalál a gonosz.
Ez az egész ahogy van,
Már nagyon-nagyon fárasztó.
Menetelünk valahová, mi az állandó?
Szakadt ló, szakadt ló,
Lassíts le most már.
Ide lenn, ide lenn, nagyon fárasztó,
Hol vannak az angyalok, hozzánk?
Várunk egy szebb világra,
De tenni nem teszünk érte.
Miért van ennyi árva?
Hogyha, a szív van elég mélyen.
Várni valamire, ami sose jön el,
Hazugságban nevelkedtünk, álomszigettel.
Veszélyes hely ez a Paradicsom,
Csak senki nem mondta nektek, ez a Pokol.
Örökké szenvedni minden látszattal,
Hamis szeretet, hamis vágyakkal.

Dave Stark Elsodor

Kamaszok voltunk, meleg nyár,
A tópart csakis minket várt,
Az árnyas fák, és a füves part,
A hideg víz minket úgy eltakart.
De hol van már, óh, hol van már,
Elsodort minket az élet és ár...

Egy hűvös márciusi délután,
Kettesben tettünk egy szép sétát,
Mindketten fáztunk, de ölelkezve,
Néztük a habokat úgy dideregve.
De hol van már, óh, hol van már,
Elsodort minket az élet és ár...

Szeptember volt, de szinte nyár,
A melegben egy patak partján.
Az volt veled a szórakozás,
A víz felé lökve kit ér a csobbanás.
De hol van már, óh, hol van már,
Elsodort minket élet és ár...

De ez már mind csak álomvilág,
Nem vár minket víz, csend, virág.
Senki nincsen, ki jönne velem,
Ott beteljesedjen a szerelem.
Maradtak hát a szép emlékek,
A vízben mártózó fényképek...

edwardhooper

A szeráj rózsája

Sivatag éhes farkasa
Olyan a vihar homokja,
A csontot felzabálja,
S tombol lánkra vert hiénaként.

Ó, szeráj istenei, vén fellegek,
Kergessétek el a vihart,
Táncoljon szép lába,
A szeráj csendes rózsája.

Nyíl a karavánnak édes rózsza,
A homok áldott aranya,
Kristályok fényes játéka,
Old meg az idő vasfogát .

Fülledt melegtől élő virág,
Fond körém vérző karodat,
S lássam a horizonton,
Hogy ropognak a villámok odafenn.

Lej békét a karaván bódító illatában,
S engedd el lelkem nehéz béklyóit,
Csókolj, és add nekem fűszeres ajkadat,
Szeráj rózsája, csillagok gyémánt pora.

Kohász Bohóc

Hajolj meg bohóc,
a közönség tapsol.
A hajad nem kóc,
és laknod már nincs hol.

Mosolyogj szépen!
Álmokat teremton.
Remény nincs régen.
Nevetés látsz nézőn.

Neked már ennyi,
elég az élethez.
Pokolra menni?
Ráérsz, ha elmennek.

Sírhatsz egyedül,
ahol nem lát senki.
Mosolyod nélkül,
nem tudnak nevetni.

A függöny szétmegy.
Széles a mosolyod.
A tréfa jól megy,
életed hazudod.

Neked is lehet hangoskönyved!

- ✍️ Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- 📖 Antológiát népszerűsíteniél egy novella felolvasásával?
- 📖 Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- 📺 Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?

Miért jó, ha van hangoskönyved?

- Nagyobb olvasótáborra tehetsz vele szert.
- Olvasóid bárhová magukkal vihetik, olyan helyekre is, ahová a papír könyvet nem.
- A hangoskönyv örömet okoz.
- Nem foglal el fizikailag helyet, mobilról is meghallgatható.
- Hallgathatják vezetés, sporttevékenység, házimunka, de akár (psszt!) munka közben is.

Legyen neked is hangoskönyved!

- 👉 Ne habozz! Keresd fel a hangoskönyvek készítésében több évtizedes tapasztalattal rendelkező Engler Józsefet, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

Lepd meg az ünnepekre családtagjaid, barátaid!

Madeline
Bellman